

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ NR.3
ГР.СОФИЯ, 16 НОЕМВРИ 2009 ГОДИНА

Върховният касационен съд на Република България, **ОБЩО СЪБРАНИЕ НА НАКАЗАТЕЛНАТА КОЛЕГИЯ** в съдебно заседание на тридесети септември две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГРОЗДАН ИЛИЕВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ОТДЕЛЕНИЯ:

ЕЛИЯНА КАРАГЪЗОВА, САВКА СТОЯНОВА, ИВАН НЕДЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

ПЛАМЕН ТОМОВ

ФИДАНКА ПЕНЕВА

ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА

ЕЛЕНА АВДЕВА

ЛИДИЯ СТОЯНОВА

ИВЕТА АНАДОЛСКА

ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

КАПКА КОСТОВА

ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА

ТАТЯНА КЪНЧЕВА

САША РАДАНОВА

НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

ВЕРОНИКА ИМОВА

ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА

БОРИСЛАВ АНГЕЛОВ

БИЛЯНА ЧОЧЕВА

ЮРИЙ КРЪСТЕВ

БЛАГА ИВАНОВА

КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ

ПАВЛИНА ПАНОВА

РУЖЕНА КЕРАНОВА

ЖАНИНА НАЧЕВА

с участието на секретаря Румяна Виденова,

сложи на разглеждане тълкувателно дело № 3 по описа за 2009 година, докладвано от съдията ПАВЛИНА ПАНОВА

Главният прокурор на Република България е направил искане до Общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд /ВКС/ за издаване на тълкувателно решение по някои противоречиво решавани въпроси, свързани с прилагането на чл. 23 - 25 НК с влязла в сила присъда или определение, като отговори на следните въпроси:

1. Допустимо ли е ново произнасяне с присъда или по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК за извършване на пълно и цялостно групиране на наказанията, ако след влизане в сила на предходен съдебен акт по приложението на чл.23 -25 НК се съберат и представят доказателства за други, неизвестни за съда предишни осъждания, които се намират в отношение на съвкупност поне с едно от останалите наказани деяния.

2. Допустимо ли е ново произнасяне с присъда или по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК за извършване на пълно и цялостно групиране на наказанията, ако при предходното произнасяне с влязъл в сила съдебен акт по приложение на чл.23-25 НК по делото на съда са били известни всички осъждания на лицето, но едно или повече от тях са останали необсъдени и не са били включени в съвкупност.

3. Допустимо ли е след ново осъждане за престъпление, което не попада в отношение на съвкупност с нито едно от деянията по предходни влезли в сила присъди, съдът, постановил последната присъда, да извърши ново групиране на наказанията с присъдата или по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК, като приложи по отношение на предходните осъждания правилата на чл. 23-25 НК, включително и принципа за най-благоприятното за осъдения съчетание, установен с Постановление № 4/1965 г. на Пленума на ВС и Решение № 11/1987 г. на ОСНК на ВС.

Общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

1. Съгласно разпоредбата на чл. 124 от Конституцията на Република България /Конституцията/, ВКС осъществява върховен съдебен надзор за точно и еднакво прилагане на законите от всички съдилища. Един от начините за осъществяване на тази функция е правомощието му да постановява тълкувателни решения. То произтича от нормата на чл. 124, ал.1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/, според който при противоречива или неправилна практика по тълкуването и прилагането на закона се приема тълкувателно решение от общото събрание на съответната колегия на ВКС. За упражняването на това правомощие ВКС трябва да бъде сезиран от лицата по чл. 126 ЗСВ чрез искане, отговарящо на критериите, посочени в чл. 127, ал.1 и ал.2 от този закон. За да е годно да предизвика тълкувателна дейност, искането трябва да посочва: разпоредбата на нормативния акт и изложение на спорните въпроси по прилагането ѝ; влезлите в сила съдебни актове, в които се съдържа противоречива или неправилна съдебна практика; в какво се състои искането.

В разглежданото искане на главния прокурор липсват предпоставките за сезиране на наказателната колегия на ВКС за отговор на първия въпрос. Няма изложение на спорни въпроси по прилагането на чл.23-25 НК с присъда или с определение по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК в случаите, когато след предходно произнасяне по тези въпроси с влязъл в сила съдебен акт, се установят доказателства за други предишни осъждания на едно лице, намиращи се в отношение на съвкупност поне с едно от останалите наказани деяния. В искането са цитирани решения на ВКС, с които е приемано, че „нови данни за всички осъждания на лицето” могат да бъдат както новопостановени присъди, така и новооткрити предходни осъждания, които са съществували при предходното произнасяне със съдебен акт, с който са приложени чл.23-25 НК, но не са били известни на съда. Посочено е, че установената практика на ВКС е преодоляла съмнението на някои първоинстанционни съдилища в страната за компетентността им отново да се произнасят с присъда или с определение по чл. 306, ал.1, т.1 НПК и да извършат групиране на наказания по присъди, които са били налице при предходно произнасяне със същия предмет, но не са били известни на съда. По този начин ВКС не констатира в искането на главния прокурор да се съдържа изложение на спорни въпроси по прилагането на чл.23-25 НК в посочената хипотеза, така както изисква чл.127, ал.2, т.1 ЗСВ. В обосновката липсва и посочването на влезли в сила съдебни актове, в които да се съдържа противоречива или неправилна съдебна практика, каквото е изискването на т.2 на посочената разпоредба. В резултат на това общото събрание на наказателната колегия на ВКС не е в състояние да извърши тълкувателна дейност. То не констатира по този въпрос да е налице съмнение за точното прилагане на закона. Това е прието и в самото искане, поради което с него се цели не да се отстрани противоречивата практика, а да бъде закрепена съществуващата. С такова правомощие общото събрание на наказателната колегия не разполага в производството по чл.124 ЗСВ, тъй като то не може да е резултат от тълкувателна дейност на Върховния касационен съд и за удовлетворяване на това искане не се налага постановяване на тълкувателно решение.

С оглед на това искането на главния прокурор за постановяване на тълкувателно решение по първия въпрос е недопустимо и следва да се остави без разглеждане.

2. Правилата за определяне на общото наказание при съвкупност от престъпления са отражение на особената същност на самата съвкупност – едно лице е извършило отделни престъпления, преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях. При реалната съвкупност всички престъпления биха могли да бъдат разглеждани в един съдебен процес, в който случай общото наказание за тях се определя с присъдата. Престъпленията обаче могат да бъдат разглеждани и в отделни процеси и за тях да бъдат постановени отделни присъди. Тогава общото наказание за тях се налага с последната присъда или с отделно определение. Различието в процесуалния път, по който се разглеждат престъпленията от реалната съвкупност, дава отражение и върху начина, по който се определя наказанието в единия и в другия случай. Това, което е общото при двете възможности, е че всички престъпления са извършени до момента на влизане в сила на присъда за което и да е от тях.

Материалноправните положения за определяне на общото наказание при няколко присъди са уредени в чл. 23-25 НК, а процесуалният ред за това – в чл. 301, ал.1, т.3 и в чл. 306, ал.1, т.1 НПК. Целта на правната уредба на този

институт е да се определи общото за изтърпяване наказание като се обхване цялостната престъпна дейност на осъденото лице. Затова, когато бъдат събрани „нови данни“ за осъжданията му, въпросът за общото наказание, което трябва да бъде наложено, следва да бъде пререшен.

Възможно е съдът в хода на наказателното производство да е събрал доказателства за всички предходни осъждания на едно лице по влезли в сила присъди до момента на неговото произнасяне било с присъда по чл. 301, ал.1, т.3 НПК или пък с определение по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК. В съдебния акт е възможно съдът да е пропуснал някое от тях и да не го е обсъдил в мотивите или макар и да го е обсъдил, да не го е взел предвид в крайното решение. Такъв съдебен акт е постановен в нарушение на чл. 14 НПК, поради което при постановяването му е допуснато съществено процесуално нарушение. Нарушени ще са и разпоредбите на чл. 23-25 НК, тъй като няма да е извършено пълно и цялостно групиране на престъпленията на осъдения и налагане на общо наказание за тях. Нарушението на материалния закон и/или на процесуалните норми за постановяването на съдебния акт винаги представлява порок на съдебния акт, който следва да бъде коригиран.

Законодателят е предвидил процесуален ред, с който да осигури на страните възможност да предизвикат с жалба или протест инстанционна проверка на незаконосъобразен съдебен акт по приложението на чл. 23-25 НК, независимо дали това е станало с присъда или по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК. И двата съдебни акта подлежат на въззивен контрол, като съгласно чл. 341, ал.1 НПК редът за разглеждане на определенията по чл. 306, ал.1, т.1 НПК е същият, както за постановените присъди /предвиден в Глава двадесет и първа от НПК/. Произнасянето по чл. 23-25 НК, когато е станало от въззивния съд с присъда, или с определение на такъв съд по чл. 306, ал.1, т.1 НПК, постановени в случаи на нова присъда, също подлежи и на касационен контрол /чл. 346, ал.1, т.1-3 НПК/. Ако такъв инстанционен контрол е бил упражнен, но въпреки него се е достигнало до незаконосъобразно определяне на съвкупността, както и когато присъдата или определението не са били атакувани от страните, те влизат в сила, въпреки че представляват незаконосъобразни актове, тъй като при постановяването им е било допуснато нарушение на процесуалния и/или материалния закони. То може да бъде отстранено само по реда на Глава тридесет и трета от НПК. Актовете на съдебните инстанции, с които те са се произнесли по въпроса за определяне на общо наказание, независимо дали са присъди, решения или определения, съгласно чл. 419, ал.1 НПК подлежат на проверка по реда на тази глава по пътя на извънредното производство чрез възобновяване на наказателна дела, ако са налице предпоставките на чл. 422, ал.1, т.5 НПК.

При тези широки процесуални възможности за контрол на акта на съда, с който той решава въпроса за определяне на общо наказание за престъпления по няколко влезли в сила присъди, е недопустимо да се приеме, че съдът може да се произнася по правилността на влезли в сила съдебни актове, при постановяването на които е допуснато нарушение, като пререшава отново въпроса за съвкупността по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК. Такива присъди, решения или определения могат да се коригират само по реда на възобновяването, тъй като обратното би нарушило забраната по чл. 24, ал.1, т.6 НПК. Недопустимо е при едни и същи факти, каквито са влезлите в сила присъди и наложените с тях наказания, да бъдат постановявани няколко различни съдебни акта. Въпросът със законосъобразното определяне на общото наказание за няколко престъпления, за които десет е наказан с отделни присъди, следва да бъде пререшен с нов съдебен акт след отмяната на вече постановения по реда на възобновяването. Няма основания тези актове, с които съдът се произнася по въпросите по чл. 23-25 НК, да бъдат изключени от този извънреден способ за контрол, тъй като това би означавало съдът да стесни обхвата и приложното поле на чл. 419 НПК. Възприемането на такова разбиране би довело до липсата на процесуален способ за отмяната на незаконосъобразен съдебен акт, с който са накърнени обществени или лични интереси. Това е в разрез със задължението на ВКС, произтичащо от чл. 124 от Конституцията – да осъществява върховен съдебен надзор за точното и еднакво прилагане на законите от всички съдилища. Противното би означавало да се позволи на прокуратурата неизпълнение на конституционното ѝ задължение да следи за спазване на законността, като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни актове /чл.127, т.5 от Конституцията/ и да се стимулира нейното бездействие да ги атакува по предвидения законов ред.

В този смисъл е и разрешението, възприето в т.5 на Постановление № 4/1965 г. на Пленума на ВС на РБ, прието при действието на НПК от 1952 г. Тази принципна постановка не е изгубила актуалността си и при сегашния НПК, поради което ВКС не намира основания да изоставя това разбиране. То е възприето и в ТР № 14/1966г. на ОСНК на ВС, в ТР № 1/2003 г. на ОСНК на ВКС и в ТР № 2/2005 г. на ОСНК на ВКС.

Поради това в случаите, в които съдът е разполагал по делото с всички данни за осъжданията на лицето, но част от тях е игнорирал и за тях не е приложил правилата за съвкупността, въпреки че са били налице основания за това, е допуснал съществено нарушение на закона – процесуален и/или материален. Отстраняването му следва да бъде извършено чрез инстанционния контрол на съдебния акт, а в случай, че е влязъл в сила – по реда на извънредния способ на Глава тридесет и трета от НПК – „възобновяване на наказателни дела“, но не и в ново производство по чл. 306, ал.1, т.1 НПК.

3. Съгласно чл. 39, ал.1 НПК компетентен да определи общо наказание за няколко престъпления, за които има влезли в сила присъди, постановени от различни съдилища, е съдът, който е постановил присъдата, която последна е влязла в сила. Тази подсъдност има приоритет дори пред родовата подсъдност, уредена в чл. 38 НПК, и не зависи от това кой съд е постановил присъдата за най-тежкото престъпление, нито дали това е по-горен по степен съд или не. Разпоредбата на чл. 39, ал.1 НПК е императивна и тя не може да бъде променяна по усмотрение на съда. Тя е приложима както в случаите на чл. 25 във вр. чл. 23 НК, така и на чл. 27 НК. За да бъде посочен от законодателя за компетентен да определи общо наказание по няколко присъди именно съдът, постановил последната влязла в сила присъда, се има предвид, че този съд разполага с най-пълни данни за личността на подсъдимия и за неговото съдебно минало. Това обстоятелство му дава възможност да прецени дали да приложи разпоредбата на чл. 24 НК или не, както и дали да освободи дееца от изтърпяване на наказанието по реда на чл. 64, ал.1 или на чл. 66 НК. Съгласно т.1 на ТР № 14/1987 г. на ОСНК на НК на ВС на РБ според чл. 299, ал.1, т.3 НПК /отм., сега чл. 301, ал.1, т.3 от НПК/ при постановяване на присъдата първоинстанционният съд е задължен да събере пълни доказателства за предишните осъждания на подсъдимия и да му определи общо наказание по чл. 23-25 НК. Когато е пропуснал да направи това, съдът има задължението съгласно чл. 304, ал.1, т.1 НПК /отм., сега чл. 306, ал.1, т.1 НПК/ с определение да определи общо наказание по чл. 25 НК. Именно този съд е длъжен съгласно чл. 301, ал.1, т. 8 НПК при постановяването на присъдата да реши и въпроса дали са налице условията по чл. 68 – 69а и чл. 70, ал.7 НК и какво наказание подсъдимият да изтърпи. Тези въпроси винаги са свързани с произнасянето по деяния, извършени след влизане в сила на предходни съдебни актове, поради което решаването им не би могло да се извърши, без да се вземат предвид тези осъждания. Ако те са повече от едно, този съд трябва да прецени дали престъплението, за което постановява присъда, не е в отношение на съвкупност с някое или някои от предходните, за които деецът вече е осъден. Ако това е така, съдът трябва да извърши преценка за пълно и цялостно групиране на наказанията по всички осъждания и да определи най-благоприятното за дееца съчетание на същите, като постанови неговото изтърпяване. При това групиране може да се стигне до промяна на вече формирана съвкупност.

Възможно е при събиране на пълни данни за осъжданията на дееца да се констатира, че след извършено предходно групиране по чл. 23-25 НК и постановяването на последната присъда са настъпили нови осъждания. Те може да не са в отношение на съвкупност с престъплението, за което се произнася съдът, постановил последната влязла в сила присъда или постановяващ такава, но именно той е съдът, който получава пълна и цялостна картина за съдебното минало на дееца и следва да прецени дали има основания за приложението на чл.25 във вр. чл. 23 НК или следва да се постанови отделно изтърпяване на наказанието по постановяваната от него присъда. За да реши тези въпроси, съдът трябва да изследва всички осъждания до момента на едно лице, да прецени за кои от тях са налице предпоставките на чл. 25 във вр. чл. 23 НК и то в най-благоприятното за осъдения съчетание съобразно принципа, възприет в т.9 на ПП № 4/1965 г. на ВС на РБ и Решение № 11/1987г. на ОСНК на ВС. При тази дейност съдът може да прецени, че се налага промяна на формирана съвкупност и/или да се формира нова. При това прегрупиране е възможно последното осъждане, постановено от решаващия съд по последната присъда /влязла в сила или постановявана към този момент/, да попадне в някоя от съвкупностите или да остане извън тях, тъй като е изцяло в рецидив спрямо тях. Независимо от това, че последното осъждане е за престъпление, което е в рецидив спрямо предходните, това не променя компетентността на съда в производството по чл. 306, ал.1, т.1 НПК, който трябва да е съдът, постановил последната влязла в сила присъда.

Възможна е и хипотеза, при която последната влязла в сила присъда е за престъпление, което е в отношение на рецидив спрямо няколко предходни осъждания, които не са били групирани до момента, въпреки че са налице предпоставките на чл. 25 НК за тях. Изпълнението на наказанията по всички или някои от тях е възможно да е било отложено по реда на чл. 66 ал.1 НК. Престъплението, за което е постановена последната влязла в сила присъда, може да е извършено в изпитателния срок на няколко от тези предходни присъди, постановени за престъпления, които помежду си са в отношение на съвкупност. Изпълнявайки задължението си по чл. 301, ал.1, т.8 НПК, съдът, постановяващ последната присъда, трябва да извърши групирането на наказанията по предходните осъждания, за да е в състояние да посочи какво наказание привежда в изпълнение. Аналогична е хипотезата, когато съдът е пропуснал да направи това с присъдата си, и следва да го стори с определение по чл. 306, ал.1, т.3 НПК. В този случай, както и при определението по чл. 306, ал.1, т.1 НПК, компетентен ще е съдът, постановил последната влязла в сила присъда.

Когато в резултат на дейността си по преценка на предпоставките по чл. 25 във вр. чл. 23 НК по отношение на всички осъждания на едно лице съдът констатира, че липсват основания да се извършва намеса с оглед прегрупирането им по начин, който да е най-благоприятен за дееца, и при условие, че осъждането по последната влязла в сила присъда е в отношение на рецидив с всички останали, той трябва да постанови отделното изтърпяване на наложеното с това осъждане наказание. Дори да е видно, че престъплението по последната влязла в сила присъда не е в съвкупност с никое предходно осъждане, това не променя компетентността на съда, постановил тази присъда, да се произнесе с определение по чл. 306, ал.1, т.1 НПК. Това произтича от задължението му да събира пълни данни за предишните осъждания на подсъдимия и да следи служебно дали е налице реална съвкупност, за която следва да се наложи общо наказание за изтърпяване, като не се ограничава с посочените от подсъдимия или прокурора присъди, а по всички известни на съда

такава /т.7 от ПП № 4/1965 г. на ВС/. Именно съдът, постановил последната присъда, разполага с цялостна картина за осъжданията на лицето, поради което е в състояние да извърши преценка на най-благоприятното за осъдения съчетание от наложените му наказания и тогава да вземе решение за общо наказание по съвкупността и за наказанието, което трябва да бъде изтърпяно отделно. Определянето на подсъдността и на компетентността на съда по чл. 39, ал.1 НПК не е поставена в зависимост от отношението на последното осъждане към предходните, тъй като въпросът дали то е за деяние, което е извършено в съвкупност или в рецидив с деянията от предишните осъждания, е въпрос по същество на производството по чл. 306, ал.1, т.1 НПК.

По изложените съображения и на основание чл. 124, ал.1, т.1 във вр. чл. 130 ЗСВ, Общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд

РЕШИ:

1. Остава без разглеждане искането на главния прокурор на Република България за постановяване на тълкувателно решение по въпроса „допустимо ли е ново произнасяне с присъда или по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК за извършване на пълно и цялостно групиране на наказанията, ако след влизане в сила на предходен съдебен акт по приложението на чл.23 -25 НК се съберат и представят доказателства за други, неизвестни за съда предишни осъждания, които се намират в отношение на съвкупност поне с едно от останалите наказани деяния.”

2. Не е допустимо ново произнасяне с присъда или по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК за извършване на пълно и цялостно групиране на наказанията, ако при предходното произнасяне с влязъл в сила съдебен акт по приложение на чл.23-25 НК по делото на съда са били известни всички осъждания на лицето, но едно или повече от тях са останали необсъдени и не са били включени в съвкупност.

3. Допустимо е след ново осъждане за престъпление, което не попада в отношение на съвкупност с нито едно от деянията по предходни влезли в сила присъди, съдът, постановил последната присъда, да извърши ново групиране на наказанията с присъдата или по реда на чл. 306, ал.1, т.1 НПК, като приложи по отношение на предходните осъждания правилата на чл. 23-25 НК, включително и принципа за най-благоприятното за осъдения съчетание, установен с Постановление №4/1965 г. на Пленума на ВС и Решение № 11/1987 г. на ОСНК на ВС.

ЗАМ. НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ВКС: ГРОЗДАН ИЛИЕВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ОТДЕЛЕНИЯ: ЕЛИЯНА КАРАГЪЗОВА, САВКА СТОЯНОВА, ИВАН НЕДЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

ПЛАМЕН ТОМОВ_(О.М.)	ФИДАНКА ПЕНЕВА_(О.М.)
ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА_(О.М.)	ЕЛЕНА АВДЕВА
ЛИДИЯ СТОЯНОВА	ИВЕТА АНАДОЛСКА
ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА	КАПКА КОСТОВА
ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА	ТАТЯНА КЪНЧЕВА
САША РАДАНОВА_(О.М.)	НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
ВЕРОНИКА ИМОВА_(О.М.)	ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
БОРИСЛАВ АНГЕЛОВ	БИЛЯНА ЧОЧЕВА
ЮРИЙ КРЪСТЕВ	БЛАГА ИВАНОВА
КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ	ПАВЛИНА ПАНОВА
РУЖЕНА КЕРАНОВА	ЖАНИНА НАЧЕВА

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

Несъгласието е във връзка с отказа решението-поне в мотивите - да изчерпи всички възможни хипотези на необходимостта от зачитане на силата на пресъдено нещо на един, макар и неправилен съдебен акт (като се поиска неговата отмяна по реда на възобновяването) и едва тогава да бъде поискано пререшаване на групирането на наказанията, които са били наложени на едно лице по отделни дела.

Възможните хипотези на неправилния, влязъл в сила предходен съдебен акт са три:

1. неправилно групиране на отделни наказания;
2. неправилно установяване на наказанията в дейността на съда;
3. неправилно установяване на наказанията поради дейност извън съда.

ОСНК обаче се занимава изрично само с първата от тях и така за съжаление пропусна повода да обсъди проблема в неговата пълнота, формално съобразявайки се с искането за издаване на тълкувателно решение и – по-скоро – с някои недостатъци при формулиране на въпросите в него и тяхното мотивиране.

Непълнотата в сегашното тълкувателно решение е още по-малко оправдана след позоваването в него на т.5 от П.4/65-Пл., където проблемът е поставен в неговата цялост и съответно най-общо решен: по реда на надзора или на възобновяването. Решението по действащия НПК трябваше да бъде конкретизирано в рамките на т.3 и 5 от ал.1 на чл.422, като приложението на т.3 да послужи за решаване на третата от хипотезите (когато например свидетелството за съдимост е издадено от съответната служба не за подсъдимия или е непълно), а с приложението на т.5 да бъде свързано решаването не само на първата, но и на втората от хипотезите (когато например съдът е бездействал и се е задоволил с неактуално – извън срока му за валидност – свидетелство за съдимост; този пример, впрочем, изрично е даден в т.6 от цитираното П.4/65-Пл. и това ясно сочи приложимостта на постановлението въпреки непълнотата в сегашното тълкувателно решение).

ПЛАМЕН ТОМОВ _____

ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА _____

САША РАДАНОВА _____

ВЕРОНИКА ИМОВА _____

ФИДАНКА ПЕНЕВА _____